

andet Forhold, som ganske vist ikke staar i direkte Forbindelse med dette, da det kan ordnes administrativt. Jeg har allerede tidligere tilladt mig at henstille det til den højt-ærede Minister — det er Spørgsmaalet om Underofficerernes Distinktioner. Jeg er overbevist om, at det ogsaa er et almindeligt Ønske, at disse blive flyttede fra Vermerne op paa Skuldrene, og jeg tror, det kan ske uden nogen Beføstning, der er værd at nævne. Det forekommer mig, at jo mere man kan imødefomme saadanne billige Krav fra Underofficerernes Side, des mere skal man gøre det. De ere ikke for højt afslagte og have jo dog et stort Arbejde at gøre, og det forekommer mig, at den Underofficer — Sergeant, Oversergent, Stabssergent, eller hvad han nu er — der udfylder sin Plads, ogsaa er berettiget til at faa alle de Goder, man uden Skade for de øvrige Dele af Armeen kan yde ham. Det vil jeg meget henstille til Ministeren. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Sad: Ja, jeg antager, at det her foreliggende Lovforslag vil overgaa til Behandling i Finansudvalget. Men i alt Fald, hvad enten det gaar til Finansudvalget eller til et andet Udvalg, eller det maaste gaar af sig selv uden Udvalg, vil jeg dog tillade mig med et Par Ord at anbefale Forslaget og for saa vidt slutte mig til det ærede Medlem, som nylig havde Ordet (N. Jensen). Jeg ved ikke, hvorvidt der vil være Banfælsighed ved at imødefomme det Ønske, han tillige udtalte om at stille Sergenter paa samme Maade, som dette Lovforslag stiller Oversergenter, men jeg vil i alt Fald dog bede om, at man ikke vil undlade at vedtage dette Forslag, selv om det ikke lykkes at gennemføre det ogsaa for Sergenters Bedkommende. Det ærede Medlem, som nylig talte, havde fuldstændig Ret i, at det er et Ønske, som har været fremme i en lang Række. For mit Bedkommende har jeg allerede for 20 Aar siden haft Lejlighed til at henlede Opmærksomheden derpaa, netop begrundet i Ønsker fra vedkommendes Side. Grunden til, at jeg beder om, at man ikke vil lægge dette Lovforslag Hindringer i Vejen, selv om det ikke skulde kunne gennemføres for Sergenters Bedkommende, er, at jeg kan tænke mig Muligheden af, at Indenrigsministeriet ikke vil være ligesaa tilbøjeligt til at indgaa derpaa for Sergenternes som for de ældre Underofficerers Bedkommende, idet jo nemlig mange af Sergenterne ere ganske unge uprøvede Mennesker, som man maaste af den Grund ikke ønske at give saa fri Raadighed over deres Munderingsfager, som man vil gaa

ind paa for Oversergenters Bedkommende, og det af Hensyn til Hærens eget Liv. Men for Oversergenters Bedkommende forekommer det mig at maatte anses for aldeles utvivlsomt, at man i det hele maa kunne gøre det. Det er ogsaa dem, for hvis Bedkommende det i økonomisk Henseende har størst Betydning, idet nemlig disse Mænd i Reglen ere gifte Folk, ere Folk med Børn, for hvem det kan have sin Betydning, at de have fuldt Raadighed over de Munderingsstykker, som de maaste ikke selv bruge. Og hvad angaar det, som jo egentlig væsentligst ligger til Grund for dette Lovforslag, nemlig at det er en Slags Uressag for vedkommende, da forekommer det mig ogsaa, at her er al Grund til at støtte det, og at der ikke kan være noget som helst, der vækker Betænkning for deres Bedkommende, som jo i det hele dog hører til de mere prøvede Kræfter blandt Sergenterne. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt man ogsaa maatte ønske det for Sergenters Bedkommende, thi det, som det væsentlig er mig om at gøre, er, at dette Lovforslag kommer til at blive Lov, selv om der maatte lægges Hindringer i Vejen for, at det kom til at strække sig yderligere, altsaa saa vidt, som det ærede Medlem, der nu talte, udtalte sig for. Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget.

N. Jensen: Ja, jeg kan i alt væsentligt slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen) udtalte angaaende det foreliggende Lovforslag. Ogsaa jeg er klar over, at det er et Billighedskrav, at disse ældre Underofficerer faa Raadighed over deres Munderingsfager. Det forekommer mig, at Underofficerklassen er en Klasse Mennesker, som ere i høj Grad afhængige, og hvor der gives os Lejlighed til at stille disse flittige Borgere friere og mere selvstændig, bør vi ikke forsømme Lejligheden dertil. Jeg forlangte i øvrigt Ordet, ikke saa meget for at anbefale dette som for at støtte den Henstilling, som det ærede Medlem for Nyborg fremkom med angaaende Sergenterne. Det er jo bitterligt, at der er mange Sergenter, som have tjent lige saa mange Aar i Hæren og tjent lige saa vel i Hæren som Oversergenterne. Naar der er en Plads ledig som Oversergent, er der jo kun en, der kan faa den Plads, og det er ingenlunde givet, at den Mand, der faar denne Oversergentplads, absolut er den dygtigste og mest veltjente; der er vist mange Sergenter, der ere lige saa gamle i Tjenesten og ere lige saa værdige til den, men der kan nu en Gang kun en komme til. Det fore-